

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 40/08-93

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 27. novembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Lalíka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti L., a. s. (pôvodne B., a. s.), B., zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok vo veci neprijatia jej podania z 11. októbra 2006 urobeného elektronickými prostriedkami a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Kežmarok p o r u š i l základné právo obchodnej spoločnosti L., a. s. (pôvodne B., a. s.), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neprijatím jej podania z 11. októbra 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom.

2. Okresnému súdu Kežmarok p r i k a z u j e konať vo veci podania obchodnej spoločnosti L., a. s. (pôvodne B., a. s.), z 11. októbra 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

3. Sťažnosti obchodnej spoločnosti L., a. s. (pôvodne B., a. s.), vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. IV. ÚS 40/08-51 z 31. januára 2008 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti L., a. s. (pôvodne B., a. s.), B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) vo veci neprijatia jej podania z 11. októbra 2006 urobeného elektronickými prostriedkami a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom.

Pôvodnú sťažnosť sťažovateľka doplnila podaním doručeným ústavnému súdu 25. januára 2007, v prílohe ktorého predložila znalecký posudok č. 26/2006 zo 14. decembra 2006 vyhotovený súdnym znalcom Ing. M. K., B., v ktorom menovaný súdny znalec odpovedá na otázky, či „*je DVD nosič elektronickým prostriedkom*“ a či „*je DVD nosič štandardným nosičom údajov*“.

Ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 13. septembra 2007 sťažovateľka predložila ústavnému súdu k podanej sťažnosti „*doplňujúcu argumentáciu...*“.

Porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v takto opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľka doručila okresnému súdu 31. marca 2006 žaloby - návrhy na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona. Uvedené podanie sťažovateľka urobila elektronickými prostriedkami a boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronickom podpise“). Spolu s návrhmi na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh sťažovateľka doručila okresnému súdu aj „*Sprievodný list k návrhu*“, v ktorom informovala okresný súd o svojom podaní na DVD nosiči.

Okresný súd listom z 10. apríla 2006 sťažovateľke oznámil, že „*nemá k dispozícii elektronickú podateľňu v zmysle zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ani nezverejnil písomnou formou a prostredníctvom siete na prenos údajov zriadenie elektronickej podateľne a teda nespĺňa minimálne požiadavky, ktoré sa kladú na používanie elektronickej podateľne, v zmysle vyhlášky NBÚ č. 542/2002 Z. z. o spôsobe používania elektronického podpisu*“, a preto jej vrátil dokumenty „*uchované na DVD nosičoch*“.

Sťažovateľka zaslala okresnému súdu 26. apríla 2006 ďalšie vyjadrenie, podľa ktorého jej podanie – návrhy na začatie konania (návrhy na vydanie platobných rozkazov), ktoré mu boli doručené 31. marca 2006, sú zaznamenané v elektronickej podobe na DVD nosiči, čo zodpovedá ustanoveniu § 42 ods. 1 OSP, ako aj ustanoveniam zákona o elektronickom podpise, pričom podľa ustanovenia § 132 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov „Pri prijímaní podaní urobených elektronickými prostriedkami podpísaných

zaručeným elektronickým podpisom sa postupuje podľa osobitných predpisov. Takto prijaté podania sa odovzdávajú podateľni na ďalší postup podľa § 129°. Sťažovateľka poukázala tiež na zásadu hospodárnosti konania a na skutočnosť, že urobiť podanie elektronickými prostriedkami podľa osobitného zákona možno od 1. mája 2002, t. j. viac ako 4 roky, a nie je vinou sťažovateľky, že okresný súd nemá vytvorené podmienky na prijatie takýchto podaní. Navyše z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že písomné podanie by malo byť pred ostatnými spôsobmi uprednostňované.

Sťažovateľka doručila 19. októbra 2006 okresnému súdu nové podanie urobené rovnakým spôsobom ako v prípade prvého podania, t. j. sprievodný list s DVD nosičom, ktorý obsahoval návrhy na vydanie platobných rozkazov s prílohami, ktoré boli podpísané zaručeným elektronickým podpisom, pričom tieto podania obsahovali rovnaké návrhy na začatie konania ako v prípade prvého podania z 31. marca 2006. Okresný súd listom z 20. októbra 2006 sťažovateľke oznámil, že jej podanie doručené 19. októbra 2006 nemožno prijať z rovnakých dôvodov, ako tomu bolo v prípade podania z 31. marca 2006.

Sťažovateľka argumentuje, že podľa ustanovenia § 42 ods. 1 OSP a vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 542/2002 Z. z. o spôsobe a postupe používania elektronického podpisu v obchodnom a administratívnom styku (ďalej len „vyhláška č. 542/2002 Z. z.“) ako vykonávacieho predpisu k zákonu o elektronickom podpise sú súdy povinné prijímať podania urobené elektronickými prostriedkami rovnako ako podania v iných formách. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 vyhlášky č. 542/2002 Z. z. «Ak orgán verejnej moci alebo orgán verejnej správy využíva zaručený elektronický podpis, zriaďuje elektronickú podateľňu na prijímanie, odosielanie, overovanie, potvrdzovanie a spracovanie elektronických dokumentov (ďalej len „manipulácia s elektronickým dokumentom“) v styku s fyzickými osobami alebo právnickými osobami, alebo s inými orgánmi verejnej moci a orgánmi verejnej správy». Je mylný výklad Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a okresného súdu, že predmetné ustanovenie vyhlášky č. 542/2002 Z. z. dáva orgánu verejnej moci alebo orgánu verejnej správy na výber, či bude, alebo nebude využívať elektronický podpis. Súdy musia byť primerane technicky a personálne vybavené na prijímanie podaní v akejkoľvek zákonom ustanovenej forme.

Sťažovateľka zastáva názor, že dodržala zákonom ustanovený postup a urobila podanie v súlade so zákonom, a to elektronickými prostriedkami a podpísané zaručeným elektronickým podpisom, splnila všetky zákonné požiadavky, a napriek tomu nebolo jej podanie okresným súdom prijaté, čím došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V súlade s týmto článkom a s čl. 51 ústavy môže medze týmto ústavným právam klásť len zákon, a nie právny predpis nižšej právnej sily ako napríklad vyhláška č. 542/2002 Z. z.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľka vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu, ktorým neprijal jej podania z 11. októbra 2006 - žalobné návrhy sťažovateľky ako navrhovateľky proti v sťažnosti uvedeným odporcom (fyzickým osobám aj právnickým osobám menovite označeným na str. 6 až 16 sťažnosti) doručené okresnému súdu 19. októbra 2006.

Sťažovateľka žiada zároveň vysloviť, že jej podanie z 11. októbra 2006 - žalobné návrhy sťažovateľky ako navrhovateľky proti v sťažnosti uvedeným odporcom (fyzickým osobám aj právnickým osobám menovite označeným na str. 6 až 16 sťažnosti) - bolo urobené elektronickými prostriedkami a podpísané zaručeným elektronickým podpisom, t. j. urobené zákonom ustanoveným spôsobom, a preto sa taktiež domáha prikázať okresnému súdu, aby na základe tohto podania konal. Zároveň sťažovateľka požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 10 000 Sk za každé jednotlivé porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 Spr.O/92/08 z 15. februára 2008 doručeného ústavnému súdu 19. februára 2008 vyplýva, že nenamieta tvrdenia sťažovateľky uvádzané v jej písomných podaniach. Príčinou neprijatia návrhov na začatie konania podaných sťažovateľkou v elektronickej forme bola skutočnosť, že okresný súd dosiaľ nie je technicky vybavený zariadením umožňujúcim tieto návrhy prijať. Netrvá na ústnom pojednávaní.

Z vyjadrenia sťažovateľky z 26. februára 2008 doručeného ústavnému súdu 29. februára 2008, ktorým reaguje na vyjadrenie okresného súdu, vyplýva, že je presvedčená o zákonnosti a úplnosti ňou uskutočneného podania elektronickými prostriedkami. Ak okresný súd toto podanie neakceptoval, porušil označené práva sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru. Navyše u sťažovateľky procesným pochybením okresného súdu došlo k „strate šanci“ v konaní pred vnútroštátnym súdom. Preto iba konštatovanie porušenia označených práv nemôže byť dostatočným zadosťúčením pre sťažovateľku. Jej požiadavka na zadosťúčinenie v peniazoch je preto oprávnená. Je to tak tým viac, že postupom okresného súdu hrozí aj premlčanie časti uplatňovaných nárokov. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd uskutočnil vo veci ústne pojednávanie.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 31. januára 2008 na ďalšie konanie IV. senát ústavného súdu. V zmysle rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2008 účinného od 1. marca 2008 sa sudkyňa spravodajkyňa v tejto veci stala členkou I. senátu ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol I. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Na verejnom zasadnutí ústavného súdu konanom 27. novembra 2008 právny zástupca sťažovateľky opätovne zdôraznil skutočnosť, že k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky došlo pri realizácii jej zákonného práva. Ďalej upozornil na skutočnosť, že „okresné sudy, napr. v B. I, II, IV, v D. po doručení DVD podania,... začali konať“. Ďalej poukázal na to, že otázku primeraného finančného zadosťúčinenia už zdôvodnil v predchádzajúcom konaní (v rámci spomínaného vyjadrenia právny zástupca sťažovateľky poukazoval predovšetkým na splnenie podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťúčinenia, pretože došlo k ujme na majetkových právach sťažovateľky, keďže podľa neho v dôsledku plynutia času a nekonania súdu o podaných návrhoch došlo k premlčaniu ňou riadne uplatnených finančných nárokov).

V rámci svojho vyjadrenia právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu taktiež oznámil, že nemá „vedomosť, že by do dnešného dňa vlastne vôbec začali konať“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 41 ods. 1 OSP účastníci môžu robiť svoje úkony akoukoľvek formou, pokiaľ zákon pre niektoré úkony nepredpisuje určitú formu.

Podľa § 42 ods. 1 OSP (v znení účinnom od 1. mája 2002) podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona, telegraficky alebo telefaxom.

Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy normujúcich rámeč, v ktorom sa možno domáhať jeho rešpektovania (I. ÚS 22/03, IV. ÚS 159/07).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatoval, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Z citovaných právnych noriem podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že fyzické osoby alebo právnické osoby sú oprávnené podať (doručiť) všeobecnému súdu podanie, a teda aj návrh na začatie konania aj elektronickou formou podpísaný zaručeným elektronickým podpisom v zmysle príslušných právnych predpisov. Aj z ústavného imperatívu „... konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon“ uvedeného v čl. 2 ods. 2 ústavy možno vyvodiť príkaz adresovaný všetkým štátnym orgánom, a teda aj všeobecným súdom, prijať každé podanie uskutočnené spôsobom, ktorý predpokladá a ustanovuje zákon. Ak tak dotknutý štátny orgán, v danom

prípade okresný súd, neurobí, dopustí sa neprípustného zásahu do základných práv dotknutej fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorému treba priznať ústavnoprávnu ochranu. Konanie, resp. nečinnosť dotknutého štátneho orgánu, ktorým tento nerešpektuje ústavný príkaz konkretizovaný v dotknutých ustanoveniach zákona, predstavuje porušenie základného práva aj za okolností, keď tento štátny orgán sám priamo nespôsobil stav, ktorý mu reálne neumožňuje nakladať s podaním fyzickej alebo právnickej osoby v čase jeho doručenia spôsobom ustanoveným zákonom.

V danom prípade § 41 ods. 1 v spojení s § 42 ods. 1 OSP nepochybne priznáva navrhovateľovi (sťažovateľke) možnosť urobiť podanie viacerými rovnocennými spôsobmi, v ktorých je zahrnuté aj podanie návrhu elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Neobstojí ani interpretácia, podľa ktorej povinnosť zriadiť elektronickú podateľňu je daná iba alternatívne, t. j. len v prípade, ak orgán verejnej moci alebo verejnej správy využíva zaručený elektronický podpis, keďže je ústavne neakceptovateľná. Uvedené ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a ani iné ustanovenia na úrovni zákona upravujúce postup všeobecných súdov pri prijímaní podaní (návrhov na začatie konania) totiž z oprávnenia fyzických osôb alebo právnických osôb podať návrh na začatie konania aj elektronickými prostriedkami podpísaný zaručeným elektronickým podpisom neustanovujú žiadnu výnimku, a preto uvedenému oprávneniu zodpovedá povinnosť dotknutých štátnych orgánov prijať takéto podania a vytvoriť technické podmienky na ich prijímanie, t. j. zriadiť elektronickú podateľňu.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že v danom prípade došlo postupom okresného súdu vo veci neprijatia podania sťažovateľky z 11. októbra 2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom vzhľadom na uvedené skutkové zistenia a právne závery k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t. j. je z ústavného hľadiska neospravedliteľná a neudržateľná. V dôsledku tohto postupu okresný súd podľa záveru ústavného súdu porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Podľa § 56 ods. 3 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil, obnovil stav pred porušením základného práva alebo slobody.

Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo v záujme účinnej ochrany jej práv, aby sa v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde obnovil stav pred porušením označených práv sťažovateľky. Ústavný súd preto vydal okresnému súdu príkaz, aby vo veci jej podania z 11. októbra 2006 opätovne konal podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (bod 2 výroku nálezu).

V súlade s týmto príkazom bude povinnosťou okresného súdu opätovne sa zaoberať podaním sťažovateľky z 11. októbra 2006 ako návrhom na začatie konania, ktorý bol urobený zákonom ustanovenou formou, a postupovať vo vzťahu k nemu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, pričom právne účinky tohto podania zostanú zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. Na tomto zásadnom závere nemôže nič zmeniť prípadná okolnosť, že z technických príčin okresný súd nebude môcť podanie sťažovateľky zaevidovať späťne ku dňu jeho doručenia. I tak bude povinnosťou okresného súdu vychádzať z toho, že podanie bolo doručené s účinkami pôvodného doručenia.

V súvislosti s požiadavkou sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia treba predovšetkým uviesť, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Pri zvažovaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý

spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd považoval samotné deklarovanie porušenia označených práv (bod 1 výroku nálezu), ako aj príkaz, aby okresný súd opätovne v danej veci konal (bod 2 výroku nálezu), ktorým sa garantuje, že práva uplatnené podaním z 11. októbra 2006 zostanú sťažovateľke zachované, za dostatočné na zabezpečenie ochrany označených práv sťažovateľky (podobne napr. m. m. IV. ÚS 22/03, IV. ÚS 142/03). Opierajúc sa o skutočnosť, že týmto spôsobom sa obnoví stav pred porušením označených práv sťažovateľky, čo jej umožní zákonom ustanoveným spôsobom domáhať sa práv uvedených v jej žalobnom návrhu - podaní z 11. októbra 2006 urobenom elektronickými prostriedkami a podpísanom zaručeným elektronickým podpisom, čím sa zároveň tiež naplní účel, ktorý sťažovateľka sledovala podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je v záujme dovŕšenia ochrany porušených práv sťažovateľky potrebné priznať aj finančné zadosťučinenie, a preto tejto časti jej návrhu nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

Podľa § 36 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho (odsek 1). Ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy (odsek 2).

Ústavný súd vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia rovnako nevyhovel návrhu sťažovateľky, aby jej bola priznaná náhrada trov konania. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že vecnoprávne bolo o namietanom porušení opakovane rozhodnuté ústavným súdom v rámci mnohých iných sťažností podaných sťažovateľkou. Už v náleze sp. zn. III. ÚS 7/07 z 20. decembra 2007 (a mnohých ďalších, pozn.) ústavný súd uviedol, že podaniu návrhu na začatie konania elektronickými prostriedkami podpísaného zaručeným elektronickým podpisom nemôžu brániť žiadne výnimky, a preto dotknuté štátne orgány (v danom prípade okresný súd) sú povinné prijať takéto podania a vytvoriť technické

podmienky na ich prijímanie. Ak preto sťažovateľka bez ďalšieho žiadala rovnako rozhodnúť aj voči okresnému súdu, nemohol ústavný súd uvedenú okolnosť nezohľadniť v rozhodovaní o trovách konania inak úspešného účastníka konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2008